

خَطِ اوَّلِ پوُلُسِ بَلَدِه اِيْمَانْدَارَايِ قُرْنَتُسِ

پيشگفتار

خَطِ اوَّلِ پوُلُسِ بَلَدِه اِيْمَانْدَارَايِ شَارِ قُرْنَتُسِ بَخَاطِرِ اَزِي نُوْشْتِه شُدْ كِه دَ زِنْدَگِي و اِيْمَانِ امْرُو جَمَاعَتِ اِيْمَانْدَارِ بَعْضِي مُشْكِلَاتِ دَ وُجُوْدِ اَمْدُد. بُنْيَادِ جَمَاعَتِ اِيْمَانْدَارِ قُرْنَتُسِ دَ وِلَايَتِ اَخِيَا دَ وِسِيْلَه پوُلُسِ اِيْشْتِه شُدُد. شَارِ قُرْنَتُسِ، مَرْكَزِ وِلَايَتِ اَخِيَا دَ اَمپِرَاطوْرِي رُوْم، يَكِي اَز شَارَايِ نَامْدَارِ يُوْنَانِ بُوْد. شَارِ قُرْنَتُسِ بَخَاطِرِ اِقْتِصَادِ خُوْب، فَرْهَنگِ بَالِه، فِسَادِ اخْلَاقِي كَلُو و مَذْهَبِ هَايِ مُخْتَلَفِ مَشْهُوْر بُوْد.

پوُلُسِ اَز طَرِيْقِ بَعْضِي اِيْمَانْدَارَا دَ بَارَه مُشْكِلَاتِ كِه دَ جَمَاعَتِ اِيْمَانْدَارِ قُرْنَتُسِ پِيْدَا شُدُد خَبْرِ مَوْشِه. دَ حِيْنِ وَخْتِ يَگِ خَطِ اَمِ اَز طَرَفِ جَمَاعَتِ اِيْمَانْدَارِ قُرْنَتُسِ بَلَدِه شِي مِيْرَسَه كِه دَ بَارَه اِيْمَانِ و عَمَلِ اِيْمَانْدَارَايِ مَسِيْحِ نُوْشْتِه شُدُد. اوخْتِه پوُلُسِ بَلَدِه رَاهْنُمَايِي و جَوَابِ سَوَالِ هَايِ اَز وَا دَ بَارَه مَوْضُوْعِ هَايِ زِيْرِ تُوْرَه مَوْگِيَه:

پوُلُسِ دَ بَارَه اَمزِي مَوْضُوْعِ هَا تُوْرَه مَوْگِيَه و نِشُو مِيْدِيَه كِه چِي رَقْمِ كِتَابِ مُقَدَّسِ دَ اَمزِي سَوَالِ هَا جَوَابِ مِيْدِيَه.

فصل سیزده که مشهورترین فصلِ امزی خطِ آسته، بطورِ واضحِ بیانِ مونه که «مُحَبَّت» بهترین تحفه خدا بلده انسان ها آسته.

فهرستِ عنوانها

- دُعا و سلام (فصلِ ۱ آیه ۱)
- شُکرگزاریِ پولس (۴:۱)
- بے‌اتفاقی دَ جماعتِ ایماندارا (۱۰:۱)
- مسیح: قُدرت و حکمتِ خدا (۱۸:۱)
- خدمتگاریِ خدا (۱:۳)
- شناسِ دُرست از رُسولایِ مسیح (۱:۴)
- فسق و فساد ره از بینِ خُو دُور کُنید (۱:۵)
- فَیصَلِه دعوا ها دَ مینکلِ برارونِ ایماندار (۱:۶)
- جِسمِ بلدهِ عبادتِ خدا آسته (۱۲:۶)
- دَ باره رابطه زَن و شُوی (۱:۷)
- دَ فِکرِ دیگر و بشید و از آزادیِ خُو اِستفادهِ غَلَط نَکُنید (۱:۸)
- حق و اِختیاراتِ یگ رُسول (۱:۹)
- عِبَرَت از سرگذشتِ اِسرائیل (۱:۱۰)
- دِستُورا دَ باره عِبادتِ خاتُونو (۲:۱۱)
- مِراسِمِ «نانِ شامِ مَولا» (۱۷:۱۱)
- یگ روحِ قدِ تحفه های کَلو (۱:۱۲)

یگ جسم قد اعضای کلو (۱۲:۱۲)

مُحَبَّت (۱:۱۳)

تُحَفَه های پیشگویی و توره گفتو دَ زبونای غیر (۱:۱۴)

نَظَم و تَرْتِیب دَ جماعتِ ایماندارا (۲۶:۱۴)

دُوباره زنده شُدونِ مسیح (۱:۱۵)

دُوباره زنده شُدونِ مُرده ها (۱۲:۱۵)

جِسمِ دُوباره زنده شُده (۳۵:۱۵)

جم کدونِ کومک بلده ایماندارای ضرورتَمند (۱:۱۶)

نَقْشِه پوئس بلده سَفَرِ آئنده (۵:۱۶)

سلام های آخِری (۱۹:۱۶)

دُعا و سلام

١ از طرف پولس که د خاست-و-اراده خدا د عنوان رسول عیسی مسیح کوی شد و از طرف برار مو سوستنیس،
٢ بلده جماعت ایماندارای خدا که د شار قرنتس آسته، بلده کسای که د وسیله مسیح عیسی تقدیس شده کوی شد تا
از جمله مقدسین بشه قد تمام کسای که د هر جای نام مولای مو عیسی مسیح ره میگیره که ام مولای ازوا و ام
مولای ازمو آسته. ٣ فیض و سلامتی از طرف آته مو خدا و مولا عیسی مسیح نصیب شمو شنه.

شکرگزاری پولس

٤ ما خدای خو ره همیشه بلده شمو بخاطر فیضی شکر-و-سپاس موگم که د وسیله عیسی مسیح دز مو دده شده،
٥ چون شمو از هر نگاه د وسیله مسیح رسیده شدید، د هر توره و د هر علم، ٦ -- امو رقم که شاهی د باره مسیح د
مینکل شمو مستحکم شد -- ٧ د اندازه که شمو از هیچ نعمت روحانی محروم نیستید د حالیکه انتظار ظهور مولای
مو عیسی مسیح ره میکشید. ٨ او ام شمو ره تا آخر استوار نگاه موکنه تا شمو د روز پس آمدون مولای مو عیسی
مسیح بے عیب بشید. ٩ خدا وفادار آسته؛ او شمو ره کوی کد که قد باچه شی مولای مو عیسی مسیح رفاقت دشته
بشید.

بے اتفاقی د جماعت ایماندارا

١٠ آی برارو، د نام مولای مو عیسی مسیح از شمو خواهش مونم که پگ شمو اتفاق دشته بشید و د مینکل شمو
تفرقه نبشه، بلکه د یگ فکر و یگ نظر اتحاد کامل دشته بشید. ١١ چون آی برارون مه، از خانوار خلویی د باره
شمو بلده ازمه خبر رسیده که د مینکل شمو جنجال پیدا شده. ١٢ مقصد مه ای آسته که یگ شمو موگیه: "ما از
جم پولس آستم،" دیگه شمو موگیه: "ما از جم پولس آستم،" یگ دیگه موگیه: "ما از جم کیفا آستم." بعضی ام
موگیه: "ما از جم مسیح آستم." ١٣ آیا مسیح تقسیم تقسیم شده؟ آیا پولس بلده شمو د صلیب میخکوب شده؟
١٤ خدا ره شکر مونم که بغیر از کریسپس و گایوس دیگه هیچ کدم شمو ره غسل تعمید نددم ١٥ تا هیچ کس گفته
نتنه که د نام ازمه غسل تعمید گرفته. ١٦ آرے، خانوار استیفان ره ام غسل تعمید ددم، مگم بغیر امزیا دیگه د یاد
مه نمیه که ما کدم کس ره غسل تعمید دده بشم. ١٧ چون مسیح مره ری نکد که غسل تعمید بدم، بلکه مره ری
کد تا خوش خبری ره اعلان کنم، ولے نه قد حکمت توره گویی تا پیغام صلیب مسیح بے تاثیر نشنه.

مسیح: قدرت و حکمتِ خدا

^{۱۸} د حقیقت پیغامِ صلیبِ بلده کسای که نابود شدنی آسته یگ پیغامِ لوڈگی یه، مگم بلده ازمو که نجات پیدا کدے، قدرتِ خدا آسته. ^{۱۹} چون د کتابِ مقدس نوشته یه:

”دانایی آدمای دانا ره نابود مونم

و فامیدگی آدمای فامیده ره باطل مونم.“

^{۲۰} پس کجا یه دانا؟ کجا یه عالم؟ کجا یه کسی که بحث کنه دمزی زمان؟ آیا خدا حکمتِ دنیا ره جهالتِ جور نکرده؟ ^{۲۱} چون د مطابقِ حکمتِ خدا، دنیا از طریقِ حکمتِ خود خو خدا ره نشنخت، امزی خاطر خدا صلاح دید که د وسیله لوڈگی پیغامِ ازمو کسای ره که ایمان میره، نجات بدیه. ^{۲۲} یهودیا معجزه طلب مونه و یونانیا د جستجوی حکمت آسته، ^{۲۳} لیکن مو د باره مسیح که د صلیب میخکوب شد، موعظه مونی که او بلده یهودیا سنگِ لخشندک آسته و بلده مردمای غیر یهود لوڈگی، ^{۲۴} مگم بلده کسای که کوی شده، چی یهود بشه، چی غیر یهود، مسیح قدرتِ خدا و حکمتِ خدا آسته. ^{۲۵} چون چیزی که د باره خدا لوڈگی حساب موشه، او از حکمتِ انسان کده حکیمانه تر آسته و چیزی که د باره خدا ناتوانی حساب موشه، از توانایی انسان کده قوی تر آسته.

^{۲۶} یگ نظر د وخت کوی شدون خو کنید، اوخته غدر شمو از نگاهِ انسانی دانا نبودید، غدر شمو قدرتمند نبودید و غدر شمو نفرای نامتو نبودید. ^{۲۷} مگم خدا چیزی ره که دنیا لوڈه مویه، انتخاب کد تا دانایو ره شرمنده کنه؛ و خدا چیزی ره که دنیا ضعیف حساب مویه، انتخاب کد تا زورثوها ره شرمنده کنه. ^{۲۸} خدا چیزی ره که د نظرِ دنیا پست و حقیر آسته انتخاب کد، چیزی ره که هیچ د حساب نمییه، تا چیزی ره که د حساب مییه، د هیچ برابر کنه ^{۲۹} تا هیچ کس د حضورِ خدا د بله خو افتخار نکنه. ^{۳۰} از طریقِ خدا شمو د مسیح عیسی تعلق درید، که او از طرفِ خدا بلده ازمو حکمت، عدالت، قدوسیت و فدییه شد. ^{۳۱} پس امو رقم که د کتابِ مقدس نوشته شده: ”هر کسی که افتخار مونه، د بله خداوند افتخار کنه.“

^۲ ای برارو، وختیکه ما د پیش شمو آمدم، ما قد توره های فوق العاده یا حکمت نمدم که رازِ خدا ره بلده شمو اعلان کنم. ^۲ چون ما تصمیم گرفته بودم که د مینکل شمو هیچ چیزی ره ندنم بغیر از عیسی مسیح و ای که مسیح د روی صلیب میخکوب شد. ^۳ ما قد ضعف و قد ترس و لرز کلو د پیش شمو آمدم ^۴ و پیغام و موعظه مه قد تورای

قانع کُننده و پُر حکمت قَتی نَبود، بلکه قد اِظهارِ روحِ اَلْقُدس و قُدرت شی بیان شُد^۵ تا ایمان شُمو د بِلِه حکمتِ
انسان اُستوار نَبشه، بلکه د بِلِه قُدرتِ خُدا.

د عینِ حال، مو د مینکلِ ایماندارایِ بالغ از حکمتِ توره مَوگی، مگم نه از حکمتِ امزی عالم یا از حُکمرانای
امزی عالم که نابود شُدنی آسته،^۷ بلکه مو از حکمتِ خُدا توره مَوگی که یگ رازِ تاشه آسته که خُدا او ره پیش از
شروعِ عالم ها بلده شکوه-و-جلال از مو مقرر کده.^۸ هیچ کدم از حُکمرانای امزی عالم ای حکمت ره نفامید، چُون
اگه موفامید، مَولی بزرگی-و-جلال ره د صلیب میخکوب نَموكد.^۹ مگم امو رقم که د کتابِ مَقَدَس نوشته یه:

”چیزی ره که هیچ چیم ندیده و هیچ گوش نشنیده

و د فکرِ انسان نگشته،

امو چیز ره خُدا بلده دوستدارای خُو مَهیا کده.“

”خُدا امی چیزا ره د وسیله روحِ اَلْقُدس بلده از مو برَملا کده، چُون روحِ اَلْقُدس تمام چیزا ره کنج-و-کاو مونه، حتی
عَوُجی های رازِ خُدا ره.^{۱۱} چُون د مینکلِ انسان ها کی میتنه فیکرایِ انسان ره بدنه بَغیر از روحِ انسان که د وجود
شی آسته؟ امی رقم فیکرایِ خُدا ره ام هیچ کس نمیدنه بَغیر از روحِ خُدا.^{۱۲} مو ام روحِ دُنیا ره از خود نکده، بلکه
روحي ره از خود کده که از خُدا آسته تا چیزای ره که خُدا دَز مو بخشیده بدنی.^{۱۳} و مو د باره امزی چیزا قد کلمه
های توره مَوگی که د وسیله حکمتِ انسان تعلیم دده نَشده، بلکه د وسیله روحِ اَلْقُدس تعلیم دده شُدده؛ مو حقیقتای
روحانی ره قد کلمه های روحانی بیان مَوکنی.^{۱۴} مگم انسانِ نَفسانی حقیقتای روحِ خُدا ره قبول نَمونه، چُون بلده
اَزو لَوَدگی آسته و اُو نمیتنه که اونا ره پی بُره، چراکه اونا د وسیله روحِ تَشخیص موشه.^{۱۵} لیکن شخصِ روحانی
میتنه پگ چیزا ره تشخیص کنه، و له خود اَزو د وسیله هیچ کس د آزمایش قرار نَمیگیره.^{۱۶} چُون نوشته یه:

”کی آسته که فکرِ خُداوند ره فامیده بشه

تا او ره هدایت بدیه؟“ هیچ کس.

مگم مو فکرِ مسیح ره دری.

خدمتگاری خدا

۳ آی برارو، ما نَتَنَسْتُمْ قَد شُمو رَقْمی توره بُگِیْم که قَد مَرْدَمای روحانی توره مُوگِیْم، بَلِکَه قَد شُمو رَقْم مَرْدَمای نَفسانی توره گُفْتُمْ، رَقْم کَسای که دَ ایمان خُو دَ مَسِیح نَلِغَه آسْتَه. ۲ ما دَز شُمو شِیر دُدْم، نَه خوراکِ سَخْت، چُون شُمو تَوَان شی رَه نَدَشْتِید و فِعلاً هِنوز ام تَوَان شی رَه نَدَرِید، ۳ چراکه شُمو هِنوز ام نَفسانی آسْتِید. تا وختیکه حَسادت و جَنجال دَ بَین شُمو آسْتَه، آیا شُمو نَفسانی نِیَسْتِید و دَ مُطابِقِ رَسْم-و-رَاهِ اِنسان رِفْتار نَمُوکُنِید؟ ۴ چُون وختیکه یگ مُوگِیَه: ”ما از جَمِ پوْلُس آسْتُمْ.“ و دِیگَه مُوگِیَه: ”ما از جَمِ اِپوْلُس آسْتُمْ.“ آیا شُمو اِنسان های نَفسانی نِیَسْتِید؟ ۵ اَخِرِ اِپوْلُس کِی آسْتَه؟ و پوْلُس کِی آسْتَه؟ اونا فِقَطِ خِدْمَتگاری آسْتَه که دَ و سِیلَه ازوا شُمو ایمان اُورِید، اَمو رَقْم که مولا بَلَدَه هر کس یگ وظيفه دَدَه. ۶ ما کِشْت کُدْم و اِپوْلُس آو دَد، لیکِن خُدا آسْتَه که رُشد مِیدِیَه. ۷ پَس نَه کِشْت کُنِندَه کُدْم چِیزی آسْتَه و نَه ام آو دِهِنَدَه، بَلِکَه تَنها خُدا ی که رُشد مِیدِیَه. ۸ کِسی که کِشْت مُونَه و کِسی که آو مِیدِیَه هر دُو ی شی یگ مَقصد دَرَه و هر کُدْم شی دَ مُطابِقِ زَحْمَت خُو اَجْر دَ دِست مِیرَه. ۹ چُون مو دَ خِدْمَتِ خُدا هَمکارا آسْتی و شُمو کِشْت و اَبادی خُدا آسْتِید. ۱۰ مُطابِقِ فِیضی که خُدا دَز مَه دَدَه، ما بَحِیثِ یگ اُسْتاکارِ قَابِلِ تادَو رَه اِیشْتُمْ و یگو کس دِیگَه دَ بَلَه شی اَباد مُونَه. مگم هر کس باید فِکْر خُو رَه بَگیرَه که چی رَقْم دَ بَلَه ازو اَباد کُنَه. ۱۱ چُون هِیچ کس نَمِیْتَنَه که تادَو دِیگَه بیلَه بَعِیر از تادَوی که اِیشْتَه شُدَه؛ و اُو تادَو، عِیسی مَسِیح آسْتَه. ۱۲ اگَه کس دَ بَلَه امزی تادَو قَد طِلا، نَقْرَه و سَنگای قِیْمَتی اَباد مُونَه یا قَد چِبو، خَشِپَش و کاه، ۱۳ کارِ هر کس بَرَمَلَا مُوشَه، چُون اَمو «روز» کارِ هر کس رَه بَرَمَلَا مُونَه، چراکه اَمو روز قَد آتِش ظاهِرِ مُوشَه و آتِش کارِ هر کس رَه آزمایش مُونَه که چی رَقْم آسْتَه. ۱۴ اگَه چِیزی که دَ بَلَه تادَو اَباد شُدَه، باقی بَمَنَه، اَباد کُنِندَه اَجْر دَ دِست مِیرَه. ۱۵ ولِی اگَه کارِ اَباد کُنِندَه بَسوزَه، صَرَرِ مُونَه، مگم خُودِ اَزو نِجات پِیدا مُونَه، اَلبَتَه رَقْمِ کِسی که از مِینکلِ آتِش تِیر شُدَه بَشَه. ۱۶ آیا نَمِیدِنِید که شُمو خانَه خُدا آسْتِید و رُوحِ خُدا دَ و جُودِ شُمو بُوَد-و-باش دَرَه؟ ۱۷ اگَه کِسی خانَه خُدا رَه خراب کُنَه، خُدا او رَه ناپُوَد مُونَه؛ چُون خانَه خُدا مَقَدَس آسْتَه و اَمو خانَه شُمو آسْتِید.

۱۸ هِیچ کس خُودِ خُو رَه بازی نَدِیَه. اگَه کُدْم کس از مِینکلِ شُمو خُودِ رَه دَ امزی عَالَمِ دانا فِکْر مُونَه، اُو باید خُودِ رَه لَوْدَه قَرار بَدِیَه تا دانا شُنَه. ۱۹ چُون حِکْمَتِ ازی دُنیا دَ پِیش خُدا لَوْدگی آسْتَه. اَمو رَقْم که دَ کِتابِ مَقَدَس نِوشْتَه شُدَه: ”خُدا اَدَمای دانا رَه دَ چالاکِی ازوا گِرِفْتار مُونَه.“ ۲۰ و بَسْمِ مُوگِیَه: ”خُداوند مِیدَنَه که فِکْرای دانا یو پُوچ-و-بِی فایده آسْتَه.“ ۲۱ پَس هِیچ کس دَ بَلَه اِنسان ها اِفْتخار نَکُنَه، چُون پِگِ چِیزا از شُمو آسْتَه. ۲۲ چی پوْلُس، چی اِپوْلُس، چی کِیفا، چی دُنیا، چی زَندگی، چی مَرگ، چی حاضِر و چی آیندَه، پِگ شی از شُمو آسْتَه، ۲۳ و شُمو از مَسِیح و مَسِیح از خُدا.

شناسی دُرست از رسولای مسیح

^۴ پس شُمو مو ره بحیثِ خدمتگاری مسیح و آدمای پیشقدم د راز های خُدا بَخشید. ^۲ علاوه ازی، لازم آسته که آدمای پیشقدم قابلِ اعتماد ثابت شنه. ^۳ لیکن بلده ازمه ای یگ چیزی کلو ریزه آسته که د وسیله شُمو یا د وسیله یگو محکمِه انسانی قضاوت شُمنم. حتی خود مه د باره خُو قضاوت نمونم. ^۴ چون ما د خود کُدم عیب نمینگرم، ولے ای دلیل مره بے گناه جور نمونه، بلکه مولا آسته که د باره مه قضاوت مکنه. ^۵ امزی خاطر پیش از وخت د باره هیچ چیز قضاوت نکنید، یعنی پیش از آمدون مولا که او چیزای ره که فعلاً د تریکی تاشه یه، د روشنی میره و نیت های دل ها ره برملا مونه. اوخته هر کسی که حقدار شی آسته از طرف خُدا تعریف-و-توصیف موشه.

^۶ آی برارو، ما امی چیزا ره بطورِ مثال د باره خود خُو و د باره آپولس بخاطرِ ازشُمو گفتُم تا از مو معنای امزی توره ره یاد بگیرید که مویکه: "از چیزی که نوشته شده زیاده روی نکنید،" تا هیچ کُدم ازشُمو د بله یگ نفر د ضدِ دیگه نفر افتخار نکنید. ^۷ چون کی تُو ره از دیگرو باله تر جور کده؟ تُو چیزخیل دری که دز تُو بخشیده نشده؟ و اگه دز تُو بخشیده شده، پس چرا رقمی افتخار مکنی که بگی دز تُو بخشیده نشده؟ ^۸ شُمو گاه سیر شدید! شُمو گاه دولت مند شدید! شُمو واقعاً بدونِ ازمو پادشاهی مونید؛ و کشکِه راستی پادشاهی موکدید تا مو ام قد شُمو پادشاهی موکدی. ^۹ چون ما فکر مونم که خُدا، مو رسولا ره د آخرِ پگ بلده نُمایش قرار دده، رقم اسپیرای که د بله ازوا حکم مرگ شده، چراکه مو بلده دنیا سیل جور شُدے، ام بلده ملایکه ها و ام بلده انسانا. ^{۱۰} مو بخاطرِ مسیح لَوْدَه آستی، مگم شُمو د مسیح دانا آستید! مو ضعیف آستی، مگم شُمو قوی! شُمو مردمای مُحترم آستید، مگم مو خار-و-حقیر! ^{۱۱} تا امزی ساعت مو گشنه و تشنه آستی، کالا ندری، لت-و-کوب موشی، آواره-و-دریدر آستی؛ ^{۱۲} مو قد دستای خُو سخت کار کده زحمت میکشی. وختیکه مردم دَو-و-دشنام میدیه، بلده ازوا خیر-و-برکت طلب مکنی؛ وختیکه آزار-و-آذیت موشی، تحمُل مونی؛ ^{۱۳} وختیکه د بله مو تَهَمَت موشه، مو قد مهربانی توره موی. مو رقم خانه-جاروی دنیا و پسمنده پگ چیزا شُدے و تا امی روز ام آسته.

^{۱۴} ما ای ره نوشته نمونم تا شُمو ره شرمنده کنم، بلکه تا رقم بچکچای دوست-دشتنی خُو شُمو ره نصیحت کنم. ^{۱۵} چون حتی اگه هزاران معلم د باره مسیح دشته بشید، مگم آته های کلو ندرید، چراکه د وسیله عیسی مسیح از طریقِ اعلانِ خوشخبری ما آته شُمو شُدُم. ^{۱۶} امزی خاطر از شُمو خواهش مونم که از مه سرمشق بگیرید. ^{۱۷} بلده امزی مقصد تیموتائوس ره د پیش شُمو ری کُدم. او باچه دوست دشتنی و وفادار مه د خدمتِ مولا آسته تا راه-و-رفتار مره د مسیح عیسی د یاد شُمو بیره، امو رقم که ما د هر جای و د هر جماعتِ ایماندارا تعلیم میدیم. ^{۱۸} مگم

بعضی کسا د گمان ازی که ما د پیش شمو نمییم، کبری-و-مغرور شده.^{۱۹} لیکن ما د زودی پیش شمو مییم اگه خاست مولا بشه و د او غیت نه تنها که تورای امزو آدمای کبری-و-مغرور ره پی موبرم، بلکه قدرت ازوا ره ام.^{۲۰} چون پادشاهی خدا د توره گفتو تعلق ندره، بلکه د قدرت عمل.^{۲۱} کدم شی ره خوش درید؟ ای که قد سوته-چیو بییم یا قد محبت و روح ملایم؟

فسق-و-فساد ره از بین خو دور کنید!

۵ د حقیقت خبر رسیده که د مینکل شمو فساد اخلاقی وجود دره و او ام رقمی که حتی د مینکل بت پرستا وجود ندره؛ چون شنیدیم که یگ نفر قد خاتون آیه خو خاو مونه.^۲ و شمو ام د ای باره افتخار موکنید. آیا شمو نباید ماتم بگیرید و کسی ره که امی کار ره کده از مینکل خو بر کنید؟^۳ چون اگرچه ما د جسم د اونجی حاضر نیستم، مگم د روح قد شمو حاضر استم و رقم شخص حاضر د باره کسی که امی کار ره کده حکم خو ره^۴ د نام مولای مو عیسی صادر کدیم. پس وختیکه شمو جم موشید و روح مه قد قدرت مولای مو عیسی د اونجی حاضر موشه،^۵ اوخته امی آدم بلده نابود شدون نفس خو د شیطان تسلیم شنه تا روح شی د روز مولا عیسی نجات پیدا کنه.^۶ افتخار کدون شمو خوب نیسته. آیا نمیدنید که کم وری خمیرمایه تمام خمیر ره میرسنه؟^۷ پس خود ره از خمیرمایه کهنه پاک کنید تا خمیر تازه بشید، امو رقم که شمو واقعاً بدون خمیرمایه استید؛ چون مسیح باره عید پصح مو قربانی شده.^۸ امزی خاطر بیید که عید ره جشن بگیري، مگم نه قد خمیرمایه کهنه که خمیرمایه بدی و شرارت استه، بلکه قد نان بدون خمیرمایه که صداقت و راستی استه.^۹ ما د یگ خط خو بلده شمو نوشته کدم که قد مردمای فاسق شست-و-برخاست نکنید.^{۱۰} ولے مقصد مه هرگز ای نبود که قد مردم فاسق امزی دنیا یا طمعکارا یا زورگیرا یا بت پرستا شست-و-برخاست نکنید، چون دزی حساب شمو باید ازی دنیا بر شنید.^{۱۱} مگم آلی بلده شمو نوشته مونم که هر کسی که خود ره برار ایماندار موگیه، ولے فاسق، طمعکار، بت پرست، بد زبو، شرابخور یا دز استه، قد شی شست-و-برخاست نکنید؛ قد امزی رقم آدم حتی نان ام نخورید.^{۱۲} چون دز مه چی غرض که د باره کسای که از جماعت ایماندارا برو استه قضاوت کتم؟ آیا شمو نباید د باره کسای که داخل جماعت ایماندارا استه، قضاوت کنید؟^{۱۳} ولے د باره کسای که از جماعت ایماندارا برو استه، خدا قضاوت موکنه. پس امو آدم شریر ره از مینکل خو بر کنید.

فَيْصَلِه دَعْوَا هَا دَ مِينَكَلِ بَرَارُونِ اِيْمَانْدَارِ

٦ وختيکه کډم کس از مينکل شمو دِ خِلافِ دِيگِه شمو دَعْوَا دَشْتِه بَشِه، چَطور اُو جُرَات مَوکُنِه که دَعْوَايِ خُو ره دَ محکمِه پيشِ قاضي هَايِ بے اِنصاف بُره، نَه دَ پيشِ مُقَدَّسِين؟ آيا شمو نَمِيديند که مُقَدَّسِين دَ آخِرِ زَمَانِ دُنْيَا ره قضاوَتِ مَوکُنِه؟ پس اگه دُنْيَا بايد دَ وسيله از شمو قضاوَتِ شُنِه، آيا شمو لياقتِ ازي ره نَدريد که دَ باره قضيه هَايِ ريزه فَيْصَلِه کُنيد؟ آيا شمو نَمِيديند که مو دَ آخِرِ زَمَانِ مَلايکه ها ره قضاوَتِ مَوکُنِي؟ اگه مَوکُنِي، قضيه هَايِ روزمره هيج چيز نيسته! ٤ پس وختيکه قضيه هَايِ روزمره دَرِيْد، آيا کسايِ ره بَحِيثِ قاضي تعيين مُونيد که دَ نظِرِ جماعتِ ايماندارا خار-و-حَقير حساب موشه؟ ٥ ما اِي ره مَوگَم تا شمو شرمنده شُنيد. آيا دَ مينکل شمو يگ آدم دانا ام و جود ندره که بتنه دَ بَيْنِ بَرَارُونِ ايماندار فَيْصَلِه کُنِه؟ ٦ بلکه يگ بَرَارِ دَ ضِدِ دِيگِه بَرَارِ دَ محکمِه موره و اُو ام دَ پيشِ بے ايمان! ٧ دَ حَقِيقتِ دَشْتُونِ امي رقم دَعْوَا ها قد يگدِيگِه بلده شمو يگ شِکست آسته. چرا ازي کده ظلم ره قَبول نَمُونيد؟ چرا ازي کده نَمِيلِيد که بازي بُوخوريد؟ ٨ برعکس خودون شمو ظلم مُونيد و بازي مِيدِيد؛ اُو ام بَرَارُونِ ايماندار ره! ٩ آيا شمو نَمِيديند که بدکارا وارثِ پادشاهي خُدا نَموشه؟ خود ره بازي نَدريد، چراکه فاسقا، بُتپرستا، زناکارا، باچه ريشا، لواطگرا، ١٠ دُزا، طمعکارا، شرابخورا، بد زبونا و زورگيرا وارثِ پادشاهي خُدا نَموشه. ١١ بعضي از شمو امي رقم آدما بُوديد، مگم غُسل دده شُدِه مُقَدَّس شُدِيد و دَ نامِ مَولا عيسِي مَسِيح و دَ وسيله روحِ خُدايِ مو عاَدِل شُدِيد.

جِسْمِ بَلَدِه عِبَادَتِ خُدا آسته

١٢ تمام چيزا بَلَدِه مه رَوَا آسته، مگم تمام چيزا فايده مند نيسته. تمام چيزا بَلَدِه مه رَوَا آسته، مگم نَمِيلُم که يگو چيز دَ بِلِه مه حاکم شنه. ١٣ خوراک بَلَدِه کوره آسته و شِکم بَلَدِه خوراک، مگم خُدا ام اِي ره و ام اُو ره نابود مونه. جِسْمِ اِنسان بَلَدِه زناکاري نيسته، بلکه بَلَدِه مَولا آسته و مَولا بَلَدِه جِسْمِ. ١٤ خُدا قد قُدْرَتِ خُو مَولا عيسِي ره دُو باره زنده کد و مو ره ام دَ آخِرِ زَمَانِ زنده مَوکُنِه. ١٥ آيا شمو نَمِيديند که جِسْمِ هَايِ شمو اَعْضَايِ جِسْمِ مَسِيحِ آسته؟ پس آيا رَوَا آسته که اَعْضَايِ جِسْمِ مَسِيحِ ره گِرْفْتِه اَعْضَايِ جِسْمِ فاحشه جور کُنم؟ هرگز نه! ١٦ آيا شمو نَمِيديند که هر کسي که قد فاحشه يگجاي شنه، قد ازو يگ جِسْمِ موشه؟ چُونِ کِتَابِ مُقَدَّسِ مَوگِيه: "هر دُوِي شِي يگ جِسْمِ موشه." ١٧ ليکن کسي که قد مَولا يگجاي شنه، روحِ شِي قد روحِ ازو يگ موشه. ١٨ از زناکاري دُور دُوتا کُنيد. هر گُناهِ دِيگِه ره که اِنسان انجام مِيدِه بَرُو از جِسْمِ شِي آسته، مگم زناکار دَ ضِدِ جِسْمِ خُو گُناه مَوکُنِه. ١٩ آيا شمو نَمِيديند که جِسْمِ شمو جايگاهِ روحِ اَلْقُدْسِ آسته که دَزِ شمو و جود دَرِه که اُو ره از خُدا يافتِيد و شمو دِيگِه صاحبِ جِسْمِ خُو

نَیْسْتِیْد، ^{۲۰} چُون شُمُو دَ یِگ قِیْمَت خَرِیْدِه شُدِیْد؟ اَمْزِی خَاطِر خُدا رِه قَد جِسْم خُو بُزْرِگِی-و-جَلالِ بَدِیْد.

دَ بَارِه رَابِطِه زَن و شُوی

۷ آلی دَ بَارِه چِیْزای کِه بِلْدِه اَزْمِه نُوْشْتِه کَدِه بُوْدِیْد: ”بِلْدِه مَرْد خُوب آسْتِه کِه دَ خَاْتُو دِسْت نَزْنِه.“ ^۲ لِیْکِن بَخَاطِرِ پِیْشِگِیْرِی اَز فِیْسَادِ اِخْلَاقِی، هَر مَرْد بَايْد اَز خُود خُو خَاْتُو دَشْتِه بَشِه و هَر خَاْتُو اَز خُود خُو شُوی. ^۳ شُوی بَايْد حَقِ زَن-و-شُویِی خَاْتُون خُو رِه آدَا کُنِه و اَمِی رَقْم خَاْتُو اَم حَقِ زَن-و-شُویِی شُوی خُو رِه آدَا کُنِه. ^۴ خَاْتُو اِخْتِیَارِ جِسْم خُو رِه نَدْرِه، بَلْکِه شُوی شِی دَرِه؛ اَمِی رَقْم شُوی اَم اِخْتِیَارِ جِسْم خُو رِه نَدْرِه، بَلْکِه خَاْتُون شِی دَرِه. ^۵ یِگْدِیْگِه خُو رِه اَز حَقِ زَن-و-شُویِی مَحْرُوم نَکُنِیْد سِوَای کِه رِضَايَتِ هَر دُو طَرَف بِلْدِه یِگ و خْتِ مَعِیْنِ بَشِه تَا خُودون رِه وَقْفِ دُعا کُنِیْد؛ و لِه بَعْد اَزُو دُوبَارِه یِگْجَای شُنِیْد، نَشْنِه کِه شَیْطُو شُمُو رِه بَخَاطِرِ حَاکِمِ نَبُودُو دَ بِلْه نَفْسِ شُمُو، و سَوَسِه کُنِه. ^۶ اَمِی رِه مَا مُوْگَم بَطُورِی کِه جَايْز آسْتِه، نَه بَطُورِی کِه حُکْم کُنْم. ^۷ کَشْکِه تَمَامِ مَرْدُم رَقْمِ اَزْمِه مُوْبُود. مِگَم هَر کَس تَحْفِه خَاص اَز طَرَفِ خُدا دَرِه، یِگ نَفْر یِگ رَقْم و دِیْگِه نَفْر دِیْگِه رَقْم.

^۸ دَ نَفْرای مُجَرَّد و خَاْتُونِوِی بِیُوِه مُوْگِیْم کِه بِلْدِه اَزُو خُوب آسْتِه کِه مُجَرَّد بُمْنِه، اَمُو رَقْم کِه مَا آسْتَم. ^۹ و لِه اِگِه نَمِیْتْنِه کِه دَ بِلْه نَفْسِ خُو حَاکِمِ بَشِه، اُونَا بَايْد تُوِی کُنِه، چُون تُوِی کَدُو اَز سُوخْتُو دَ آتِشِ شَهْوَتِ کَدِه بَهْتَرِ آسْتِه. ^{۱۰} بِلْدِه کَسَای کِه تُوِی کَدِه یِه، اِیْنِی حُکْم رِه مِیْدِیْم، نَه خُود مِه بَلْکِه مَوْلَا حُکْم مِیْدِیِه کِه خَاْتُو بَايْد اَز شُوی خُو جَدَا نَشْنِه. ^{۱۱} و لِه اِگِه جَدَا مُوشِه، اُو بَايْد مُجَرَّد بُمْنِه یَا دُوبَارِه قَد شُوی خُو آسْتِی کُنِه؛ شُوی اَم بَايْد خَاْتُون خُو رِه خَطِ نَدِیِه. ^{۱۲} بِلْدِه دِیْگَرُو مَا مُوْگَم، نَه مَوْلَا، کِه اِگِه کُدَم کَس اَز مِیْنِکَلِ پَرَارُو خَاْتُونِ بِه اِیْمَانِ دَرِه و اَمُو خَاْتُو رَاضِی آسْتِه کِه قَد اَزُو زِنْدَگِی کُنِه، اُو پَرَار نَبَايْد اُو رِه خَطِ بَدِیِه. ^{۱۳} اَمِی رَقْم اِگِه یِگ خَاْتُو شُوی بِه اِیْمَانِ دَرِه و اَمُو مَرْد رَاضِی آسْتِه کِه قَد اَزُو زِنْدَگِی کُنِه، اُو خَاْتُو نَبَايْد اُو رِه خَطِ بَدِیِه. ^{۱۴} چُون شُوی بِه اِیْمَانِ دَ و سِیْبِلِه خَاْتُون خُو مُقَدَّسِ مُوشِه و خَاْتُونِ بِه اِیْمَانِ دَ و سِیْبِلِه شُوی اِیْمَانِدَار خُو مُقَدَّسِ مُوشِه. دَ غَیْرِ اَزِی اَوْلَادِای شُمُو نَپَاکِ مُوْبُود، لِیْکِن آلی اُونَا مُقَدَّسِ آسْتِه. ^{۱۵} و لِه اِگِه نَفْرِ بِه اِیْمَانِ بَخَايِه جَدَا شْنِه، بِیْل کِه جَدَا شْنِه؛ چُون دَ اِی صُورْتِ پَرَارِ یَا خُوَارِ اِیْمَانِدَارِ دِیْگِه دَ بِنْدِ نِیْسْتِه. مِگَم خُدا مُو رِه بِلْدِه صُلْح-و-سَلَامَتِی کُوِی کَدِه. ^{۱۶} چُون آی خَاْتُو، تُو چِی مِیْدِنِی، شَايْد تُو بَاعِثِ نِجَاتِ شُوی خُو شُنِی؟ یَا تُو آی مَرْد، چِی مِیْدِنِی، شَايْد تُو بَاعِثِ نِجَاتِ خَاْتُونِ خُو شُنِی؟

^{۱۷} دَ هَر حَال، اَمُو رَقْم کِه مَوْلَا دَ هَر کَس نَصِیْب کَدِه و اَمُو رَقْم کِه خُدا کُوِی کَدِه، اُو اَمُو رَقْم زِنْدَگِی کُنِه. اِیْنِمِی حُکْم مِه بِلْدِه تَمَامِ جَمَاعَتِ هَاي اِیْمَانِدَارَا آسْتِه. ^{۱۸} اِگِه یِگُو کَس دَ غَیْبِیْکِه دَ پَادِشَاهِی خُدا کُوِی شُدِه، خَتْنِه شُدِه

بوده، او د امر و حالت بڼه. و اګه یګو کس د وخت کوی شدون خو ناختنه بوده، او ختنه نشنه.^{۱۹} ختنه شډو چپزی نیسته و ناختنه شډو ام چپزی نیسته، بلکه اطاعت کدو از احکام خدا مهم آسته.^{۲۰} پس هر کس د هر حالتی که کوی شده، د امر و حالت باقی بڼه.^{۲۱} آیا وختیکه خدا توره کوی کد، غلام بودی؟ د فکر شی نبش؛ لیکن اګه میتنی که آزاد شنی، از فرصت استفاده کو.^{۲۲} چون کسی که د وخت غلامی د وسیله مولا کوی شده، او آزاد شده مولا آسته. و امی رقم کسی که د غیت آزادی کوی شده، او غلام مسیح آسته.^{۲۳} شمو د یګ قیمت خریده شدید؛ پس غلام انسان ها نشینید.^{۲۴} پس ای پرارو، هر کدم شمو د هر حالت که کوی شدید، د امر و حالت د حضور خدا باقی بڼید.

^{۲۵} د باره دختر و خانه ما کدم حکم از طرف مولا ندرم؛ ولے بحیث کسی که د وسیله رحمت مولا قابل اعتماد استم، ما نظر خو ره موګیم.^{۲۶} ما فکر مونم که بخاطر شرایط خراب زمان حاضر، بلده انسان امی خوب بشه که هر رقم که آسته امر و رقم بڼه.^{۲۷} آیا د بند خاتو آستی؟ پشت جدا شډو نګرد. آیا د بند خاتو نیستی؟ پشت خاتو ګرفتو نګرد.^{۲۸} لیکن اګه توی کنی گناه نمونی؛ و اګه یګ دختر خانه توی کنه، او ام گناه نمونه. مګم کسای که توی موکنه، اونا د ای زندگی د مشکلات ګرفتار موشه و ما میخایم که شمو ره از مشکلات دور نگاه کم.^{۲۹} ای پرارو، مقصد مه ای آسته که وخت کم منده. ازی اوسو، حتی کسای که خاتو دره اونا باید رقمی بشه که بگی خاتو ندره.^{۳۰} کسای که ماتم مونه رقمی بشه که بگی ماتم نمونه. کسای که خوشحال آسته، رقمی بشه که بگی خوشحال نیسته. کسای که خریدار یګو چیز آسته، رقمی بشه که بگی صاحب امر و چیز نیسته^{۳۱} و کسای که چیزای ازی دنیا ره استفاده مونه، رقمی بشه که بگی استفاده نموکنه، چراکه شکل فعلی امری دنیا از بین رفتنی آسته.^{۳۲} ما میخایم که شمو از تشویش دور بشید. آدم مجرد د باره کارای مولا فکر مونه که چی رقم رضایت مولا ره حاصل کنه،^{۳۳} لیکن آدم توی کده د باره کارای دنیا فکر مونه که چی رقم خاتون خو ره خوش کنه؛^{۳۴} او د دوراهی بند آسته. د عین رقم، خاتون مجرد و دختر خانه ام د باره کارای مولا فکر مونه تا د جسم و روح خو پاک-و مقدس بشه. مګم خاتون توی کده د باره کارای ازی دنیا فکر مونه تا شوی خو ره خوش کنه.^{۳۵} ما امی چیزا ره بلده فایده شمو موګم؛ بطور نیسته که کدم قید-و-بند د بله شمو قرار بدم، بلکه میخایم که شمو بطوری که مناسب آسته زندگی کنید و بدون موانع خود ره بلده خدمت خداوند وقف کنید.^{۳۶} اګه کدم کس فکر موکنه که رفتار ازو د برابر نامزاد شی مناسب نییه، و اګه دختر د حد بلوغ رسیده و باچه فکر مونه که توی کنه، امر و رقم که میخایه توی کنه؛ ای گناه نیسته. بیلید که اونا توی کنه.^{۳۷} ولے اګه کدم کس د تصمیم خو محکم آسته و مجبوریت ندره، بلکه د بله نفس خو حاکم آسته و د دل خو تصمیم ګرفته که قد نامزاد خو توی نکنه، او کار خوب موکنه.^{۳۸} پس کسی که قد نامزاد خو توی موکنه، کار خوب موکنه، مګم کسی که توی نموکنه، او کار خوبتر مونه.^{۳۹} یګ خاتو تا

وختی د بند شوی خو آسته که شوی شی زنده یه؛ ولی اگه شوی شی بمره، او آزاد آسته که قد هر کس که دل شی شنه توی کنه، لیکن تنها قد کسی که د مولا ایمان دره.^{۴۰} ولی د نظر ازمه اگه امو رقم که آسته بمنه، خوشحالت زندهگی مونه؛ و ما فکر مونم که ما ام روح خدا ره درم.

د فکر دیگرو بشید و از آزادی خو استفاده غلط نکنید

۸ آلی د باره خوراک های که د بت ها قربانی موشه: مو میدنی که «پگ مو دانایی دری.» دانایی میینه باعث کبر-و-غرور شنه، مگم محبت آباد موکنه. ۲ اگه کدم کس فکر مونه که یگو چیز ره میدنه، او هنوز اموطور که لازم آسته نمیدنه. ۳ مگم کسی که خدا ره دوست دره، او د وسیله خدا شنخته شده. ۴ پس، د باره خوردون خوراک های که د بت ها قربانی موشه، مو میدنی که د دنیا بت هیچ چیز نیسته و بغیر از خدای یگانه دیگه خدا وجود ندره. ۵ اگرچه چیزای د آسمو و د زمی آسته که مردم اونا ره خدا موگیه - د حقیقت غدر خدایو و غدر مولایو بلده ازوا وجود دره - لیکن بلده ازمو

یگ خدا وجود دره یعنی آته آسمانی

که تمام چیزا دزو تعلق دره و مو بلده ازو زندگی موکنی،

و یگ مولا وجود دره یعنی عیسی مسیح

که پگ چیزا د وسیله ازو آست شد و مو د وسیله ازو وجود دری.

۷ مگم پگ مردم ای دانایی ره ندره، چون بعضی کسا د اندازه قد بت ها عادت کده که تا آلی ره خوراک ره د عنوان قربانی بت ها موخوره و ازی که وجدان ازوا ضعیف آسته نجس موشه. ۸ لیکن خوراک، مو ره د خدا نزدیک نمونه، چراکه د خوردون شی مو خوبتر نموشی و د ناخوردون شی بدتر نموشی. ۹ مگم احتیاط کنید که ای آزادی شمو باعث لخشیدون مردمای ضعیف نشنه. ۱۰ چون اگه کدم کس تو ره که دانا آستی بنگره که د بت خانه سر دسترخو شسته، ازی که وجدان ازو ضعیف آسته، آیا او تشویق نموشه که از قربانی بت ها بخوره؟ ۱۱ پس د وسیله دانایی ازتو امو برار ضعیف که مسیح بلده شی مرد، تباه موشه. ۱۲ و امی رقم وختیکه شمو د حق برارون ایماندار گناه مونیید و د وجدان ضعیف ازوا ضرر میرسنید، د حقیقت شمو د ضد مسیح گناه مونیید. ۱۳ امزی خاطر، اگه خوراکی

که د بُت ها قُربانی شُدِه باعِثِ لَخِشیدونِ بَرارِ ایماندار مه شُنه، ما هرگز امزی رقم گوشت نُمُوخوَرُم تا باعِثِ لَخِشیدونِ بَرارِ خُو نَشْنَم.

حق و اِختیاراتِ یگ رسول

۹ آیا ما آزاد نیسْتُم؟ آیا ما رسول نیسْتُم؟ آیا ما مولا ی مو عیسی ره ندیدیم؟ آیا شُمو ثَمَرِ کار مه د مولا نیسْتید؟
حتی اگه بلده دیگرو رسول نبشُم، کم از کم بلده از شُمو آسْتُم، چراکه شُمو مَهرِ رسالت مه د راه مولا آسْتید.
دفاع مه د برابر کسای که مره آزمایش مَوکُنه اینی آسْتِه: آیا مو حق نداری که بُوخوری و وُچی کنی؟ آیا مو حق نداری که یگ خوار ایماندار ره د عِنوانِ خاتُو گرفته قد خُو ببری، رقم دیگه رسولا و برارون مولا و کیفا؟ یا که تنها ما و برنابا حق نداری که از کار دست بکشی؟ کی آسْتِه که از خرج-و-مَصْرَفِ خود خُو عسکری کنه؟ کی آسْتِه که تاگ انگور بشنه و از میوه شی نخوره؟ یا کی آسْتِه که یگ رمه ره بچرنه و از شیر شی وُچی نکنه؟ آیا ما امی توره ره از نگاهِ انسانی مَوگُم؟ آیا شریعت ام امی ره نه مَوگیه؟ چون د شریعتِ موسی نوشته شُدِه: ”دان گاو ره د غیت جُعول کدو بسته نکُو.“ آیا خُدا د فکر گاوو آسْتِه؟ یا ای ره کلوتر بخاطرِ ازمو مَوگه؟ آر، ای بلده ازمو نوشته شُدِه، چون کسی که قلبه مونه باید د امید قلبه کنه و کسی که جُعول مونه باید د امید گرفتن حصه خُو بشه. ^{۱۱} اگه مو تخم روحانی ره د مینکل شُمو کشت کد، آیا ای زیاده طلبی آسْتِه که مو حاصل مادی از شُمو درو کنی؟ ^{۱۲} اگه دیگرو ای حق ره دره که د حاصل مادی شُمو شریک بشه، آیا مو کلوتر شریک نبشی؟ مگم مو ازی حق خُو استفاده نکد، بلکه هر چیز ره تحمّل مونی تا مانع پیشرفتِ خوشخبری مسیح نشنی. ^{۱۳} آیا شُمو نمیدید که کسای که د خانه خُدا کار مَوکُنه، اونا خوراک خُو ره از خانه خُدا د دست میره و کسای که د قربانگاه خدمت مَوکُنه، از قربانگاه حصه خُو ره میگیره؟ ^{۱۴} و امی رقم، مولا حکم کده که کسای که خوشخبری ره اعلان مَوکُنه خرج-و-مَصْرَفِ زندگی خُو ره از اعلان کدون خوشخبری د دست بیره. ^{۱۵} لیکن ما از هیچ کدم امزی حق ها استفاده نکدیم و امی خط ره ام بلده ازی نوشته نُمُوْم که امی چیزا د حق ازمه انجام شُنه؛ چون بلده مه مرگ ازی کده بهتر آسْتِه که کدم کس افتخارات مره باطل کنه. ^{۱۶} اگه ما خوشخبری ره اعلان مَوْم، ما نمیتُم که بلده ازی فخرفروشی کُم، چون مسئولیت د عهده مه ایشته شُدِه که اعلان کُم؛ و وای د حال مه اگه خوشخبری ره اعلان نکُم! ^{۱۷} چون اگه ای کار ره د رضای خُو کُم، اجر نصیب مه موشه، لیکن اگه رضای مه نبشه، باز ام یگ وظیفه آسْتِه که د عهده مه ایشته شُدِه. ^{۱۸} پس اجر مه چی آسْتِه؟ فقط اینی آسْتِه که وختی خوشخبری ره اعلان مَوْم، او ره مُفت-و-رایگان اعلان کُم و از حق خُو د اعلان کدون خوشخبری استفاده نکُم.

^{۱۹} چون اگرچه ما از غلامی پگ آزاد آستُم، ولے ما خود ره غلام پگ جور کدیم تا تعدادِ کلوتر ره د مسیح جذب کنُم. ^{۲۰} قد یهودیا رقمِ یهودی شُدُم تا یهودیا ره جذب کنُم. قد آدمای تابع شریعت رقمِ کسی شُدُم که تابع شریعت آسته تا آدمای تابع شریعت ره جذب کنُم؛ اگرچه خود مه تابع شریعت نیستُم. ^{۲۱} قد نفرای بے شریعت رقمِ یگ آدم بے شریعت شُدُم -- اگرچه ما د پیشِ خُدا بے شریعت نیستُم، بلکه تابع شریعتِ مسیح آستُم -- تا مردُم بے شریعت ره جذب کنُم. ^{۲۲} قد مردُم ضعیف، ضعیف شُدُم تا مردُم ضعیف ره جذب کنُم. خلاصه قد هر کس هر چیز شُدُم تا از هر طریق بعضی ها ره نجاتِ بدیم. ^{۲۳} ما تمام کارا ره بخاطرِ پیشرفتِ خوشخبری انجام میدیم تا د برکت های شی شریک شُنم.

^{۲۴} آیا شمو نمیدید که د مسابقه دویش پگ مودوه، لیکن تنها یگ نفر جایزه ره میگیره؟ شمو ام رقمی بدوید که جایزه ره برید. ^{۲۵} تمام کسای که د مسابقه حصه میگیره، اونا د هر چیز نظم ره برقرار نگاه مکنه؛ اونا ای کار ره مونه تا یگ تاج از بین رفتنی ره حاصل کنه، لیکن مو تاج از بین رفتنی ره حاصل مونی. ^{۲۶} پس ما رقمی مودوم که بے هدف نیستُم؛ و رقمی مُشت میزَنُم که د هوا مُشت نمیزَنُم؛ ^{۲۷} بلکه ما جسم خُو ره خار کده زیر فرمان خُو نگاه مونُم؛ نشنه که بعد از وعظ کدو د دیگر خود مه امرُو تاج محروم شُنم.

عبرَت از سرگذشتِ اسرائیل

۱۰ آی برارو، ما نمیخایم که شمو ازی بے خبر بشید که بابه کلونای مو پگ شی د تی آور بود و تمام ازوا از دریا تیر شد ^۲ و پگ ازوا د وسیله موسی د آور و د دریا تعمیر گرفت ^۳ و پگ شی از یگ خوراکِ روحانی خورد ^۴ و از یگ وچی کدنی روحانی وچی کد؛ چون اونا از قاده روحانی وچی کد که از پشتِ ازوا میمد و او قاده مسیح بود. ^۵ لیکن خُدا از عذرِ ازوا راضی نبود، امزی خاطر جسدِ ازوا د بیابو پورته شد. ^۶ تمام امزی چیزا رُخ دد تا بلده ازمو نمونه های عبرتِ بَشه تا مو رقمِ ازوا آلی د آرزوی شرازت-و-بدی نبشی. ^۷ بت پرست نشنید، مثل که بعضی ازوا شد، امو رقم که د کتابِ مقدس نوشته شده: "قوم ششت که بخوره و وچی کنه و باله شد که خرمستی کنه." ^۸ مو نباید زناکاری کنی، رقمی که بعضی ازوا کد و د یگ روز بیست و سه هزار نفر کشته شده افتد. ^۹ مو نباید مسیح ره آزمایش کنی، رقمی که بعضی ازوا کد و د وسیله مارها نابود شد. ^{۱۰} و نه ام نق نق کنید، رقمی که بعضی ازوا کد و د وسیله نابود کُننده نابود شد. ^{۱۱} امی چیزا قد ازوا رُخ دد تا نمونه عبرتِ بَشه و نوشته شد تا مو ره هدایت کنه، مو کسای ره که زمان های آخر دز مو رسیده. ^{۱۲} پس کسی که فکر مونه قایم-و-استوار آسته، او هوش خُو ره بگیره که نفته. ^{۱۳} هیچ آزمایش د بله شمو نمده که بلده انسان عادی نبشه. مگم خُدا وفادار آسته و نمپله که شمو

از حدِ توان خُو کلو آزمایش شُنید، بلکه قد آزمایش قتی یگ راهِ دوتا ره ام آماده مونه تا شمو بتنید او ره تحمّل کُنید.

^{۱۴} پس ای عزیزای مه، از بُت‌پرستی دُور دوتا کُنید. ^{۱۵} ما رقمی توره موگم که بگی قد مردمای دانا توره موگم؛ خودون شمو د باره چیزای که موگیم قضاوت کُنید. ^{۱۶} آیا امو جام برکت که مو بلده شی شکرگزاری مونی، شریک شدو د خون مسیح نیسته؟ و نانی ره که ثوئه مونی، شریک شدو د جسم مسیح نییه؟ ^{۱۷} ازی که یگ نان وجود دره، مو ام باوجود که کلو آستی، یگ جسم آستی، چون پگ مو د یگ نان شریک موشی. ^{۱۸} د باره قوم اسرائیل فکر کُنید: آیا او کسای که قربانی ها ره مخوره، د قربانگاه شریک نیسته؟ ^{۱۹} پس مقصد مه چی آسته؟ آیا ای که بت کدم چیز آسته، یا ای که قربانی بلده بت یگو چیز آسته؟ ^{۲۰} نه! بلکه مقصد مه ای آسته که چیزی ره که بت‌پرستا قربانی مونه، اونا بلده جنیات قربانی مونه، نه بلده خدا؛ و ما نمیخایم که شمو شریک جنیات بشید. ^{۲۱} شمو نمیتنید که ام از جام مولا وچی کُنید و ام از جام جنیات. امچنان شمو نمیتنید که ام د دسترخون مولا شریک بشید و ام د دسترخون جنیات. ^{۲۲} آیا مو میخاهی که غیرت مولا ره د شور بیری؟ آیا مو ازو کده قوی تر آستی؟

^{۲۳} تمام چیزا جایز آسته، مگم تمام چیزا فایده‌مند نیسته. تمام چیزا روا آسته، لیکن تمام چیزا آباد نموکنه. ^{۲۴} هیچ کس د پشت فایده خود خُو نگرده، بلکه د پشت فایده دیگر و بگرده. ^{۲۵} هر چیزی که د قصابی سودا موشه بخورید و بخاطر آسودگی وجدان خُو هیچ سوال نکُنید. ^{۲۶} چون «زمی و هر چیزی که د مینه شی یه از خداوند آسته.» ^{۲۷} اگه کدم آدم بے ایمان شمو ره مهمو موکنه و شمو ام میخاید که بورید، هر چیزی که پیش روی شمو ایشته شد بخورید و بخاطر آسودگی وجدان خُو هیچ سوال نکُنید. ^{۲۸} ولے اگه کدم کس بلده شمو بگه: «ای گوشت از قربانی بت آسته.» اوخته بخاطر امزو آدم که شمو ره خبردار کده و بخاطر آسودگی وجدان نخورید. ^{۲۹} مقصد مه وجدان از شمو نییه، بلکه وجدان امزو آدم دیگه آسته؛ چون چرا وجدان کس دیگه د باره آزادی مه قضاوت کنه؟ ^{۳۰} اگه ما یگو خوراک ره قد شکرگزاری مخورم، چرا بخاطر چیزی که خدا ره شکر کدم، د باره مه بدگویی شنه؟ ^{۳۱} پس چی مخورید، چی وچی مونیید یا هر چیزی دیگه ره انجام میدید، پگ شی ره بلده بزرگی-و-جلال خدا انجام بدید. ^{۳۲} باعث لخشیدون یهودیا، یونانیا و جماعت ایماندارای خدا نشنید، ^{۳۳} امو رقم که ما کوشش مونم که پگ ره د هر کاری که انجام میدیم راضی کنم؛ ما د پشت فایده خود خُو نمیگردم، بلکه د پشت فایده غدر کسای دیگه میگردم تا اونا نجات پیدا کنه.

۱۱ | پس، از مه سرمشق بگیرید، امو رقم که ما از مسیح سرمشق میگیرم.

دستورا د باره عبادتِ خاتونو

^۲ ما شمو ره تعريف-و-توصيف مونم، چراکه د هر چيز مَره ياد مونيډ و رسم ها-و-مقررات ره امو رقم که دز شمو تسليم کدم، نگاه مونيډ. ^۳ مگم ما ميخاييم شمو بدنيد که سر هر مرد، مسيح آسته، سر هر خاتو، مرد آسته و سر مسيح، خدا آسته. ^۴ هر مردی که قد سر پوټ دُعا يا پيشگويی کُنه، او سر خو ره بے حرمت موكُنه. ^۵ امی رقم هر خاتونی که قد سر لُج دُعا يا پيشگويی کُنه، او ام سر خو ره بے حرمت موكُنه؛ ای کار مثل ازی آسته که سر خو ره کل کده بشه. ^۶ اگه يگ خاتو سر خو ره پوټ نمونه، بايد موی خو ره ام قيچی کُنه، ولے اگه قيچی کدو يا کل کدون موی بلده يگ خاتو رسوايي آسته، او بايد سر خو ره پوټ کُنه. ^۷ مرد نبايد سر خو ره پوټ کُنه، چون او مثل و جلال خدا آسته؛ ليکن خاتو جلال مرد آسته. ^۸ چون مرد از زن د وجود نمده، بلکه زن از مرد د وجود آمده. ^۹ و امچنان مرد بلده زن خلق نشده، بلکه زن بلده مرد خلق شده. ^{۱۰} امزی خاطر خاتو بايد يگ پرده د سر خو دشته بشه بخاطر ملايکه ها. ^{۱۱} د هر حال، د جماعت مولا، خاتو از مرد جدا نيسته و مرد از خاتو جدا نييه. ^{۱۲} چون امو رقم که خاتو از مرد د وجود آمد، امو رقم مرد از خاتو د وجود مييه. مگم تمام چيزا از خدا د وجود مييه. ^{۱۳} خودون شمو قضاوت کُنيد: آيا بلده يگ خاتو مناسب آسته که قد سر لُج د پيش خدا دُعا کُنه؟ ^{۱۴} آيا خود طبيعت دز شمو ياد نيميديه که اگه مرد موی دراز بيله، بلده ازو شرم آسته، ^{۱۵} ولے اگه خاتو موی دراز دشته بشه، بلده شی افتخار آسته؟ چون موی بلده ازو بخاطر پوټ کدون سر شی دده شده. ^{۱۶} اگه کدم کس بخايه که دزی باره جر-و-بحث کُنه، مو و جماعت های ايماندارای خدا بغير از امزی عمل ديگه عمل ره انجام نيمیدی.

مراسم نانِ شامِ مولا

متی ۱۷:۲۶؛ مرقس ۱۴:۱۲؛ لوقا ۲۲:۷.

^{۱۷} د امزی هدايت های زیر، از شمو تعريف-و-توصيف نمونم، چون وختيکه شمو جم موشيد، بلده بهتر شدو نه، بلکه بلده بدتر شدو جم موشيد. ^{۱۸} د قدم اول، وختيکه شمو بحيثت جماعت ايماندار جم موشيد، ما ميشنوم که د مينکل شمو تفرقه وجود دره و تا اندازه باور مونم. ^{۱۹} حتماً فرقه ها ام د مينکل شمو د وجود آمده بشه، چون دمزی طريقه ايماندار حقيقي د بين شمو برملا موشه. ^{۲۰} وختيکه شمو جم موشيد، بلده ازی نيسته که نان شام مولا ره بخوريد، ^{۲۱} چون د وخت خوردو هر کس نان خود خو ره از ديگرو کده پيشتر ميگيره و موخوره. اوخته يگ نفر گشنه مومنه و ديگه نفر مست موشه. ^{۲۲} آيا شمو خانه ندريد که د اونجی بخوريد و وچی کُنيد؟ يا شمو ميخاييد که جماعت ايماندارای خدا ره تحقير-و-توهين کُنيد و مردمای نادار ره شرمينده کُنيد؟ دز شمو چی بگم؟ آيا شمو ره تعريف-و-

توصیف کنم؟ نه، دزی باره شمو ره تعریف-و-توصیف نموم.

^{۲۳} چون چیزی ره که از مولا یافتم امو چیز ره دز شمو ام تسلیم کدم، او ای بود که مولا عیسی د شای که یهودای اسخریوطی او ره تسلیم کد، نان ره گرفت ^{۲۴} و شکر کده ثوئه کد و گفت: "ای جسم مه آسته که بلده نجات شمو یه. ای مراسم ره د یاد ازمه د جای بیرید." ^{۲۵} و امی رقم بعد از نان خوردو جام ره ام گرفت و گفت: "ای جام عهد نو آسته د وسیله خون مه. ای مراسم ره د جای بیرید، هر وختیکه ای ره وچی مونیید، د یاد از مه وچی کنیید." ^{۲۶} چون هر وختیکه شمو ای نان ره موخورد و ای جام ره وچی مونیید، شمو مرگ مولا ره اعلان مونیید تا وختیکه او دوباره بییه.

^{۲۷} پس هر کسی که بطور نامناسب ازو نان بخوره و از جام مولا وچی کنه، او نسبت د جسم و خون مولا مجرم حساب موشه. ^{۲۸} امزی خاطر هر کس خود ره آزمایش کنه و بعد ازو از نان بخوره و از جام وچی کنه. ^{۲۹} چون هر کسی که موخوره و وچی مونه، بدون ازی که ارزش جسم مولا ره پی بیره، او بلده محکوم شدن خو موخوره و وچی مونه. ^{۳۰} امزی خاطر غدر شمو ضعیف و ناجور استید و یگ تعداد شمو ام مرده. ^{۳۱} لیکن اگه مو خودون ره قضاوت مودکی، د بله مو حکم نموشد. ^{۳۲} و لے وختیکه د بله مو حکم موشه، مو د وسیله مولا اصلاح موشی تا قد دنیا محکوم نشنی. ^{۳۳} پس ای برارون مه، وختیکه بلده خوردو جم موشید، معطل یگدیگه خو بشینید. ^{۳۴} اگه کدم کس گشنه آسته، د خانه خو نان بخوره. نشنه که جم شدن شمو باعث محکومیت شمو شنه. د باره دیگه چیزا وختیکه امدم، هدایت میدیم.

یگ روح قد تحفه های کلو

۱۲ آلی د باره تحفه های روحانی: ای برارو، ما نمیخایم که شمو دزی باره به خبر بشید. ^۲ شمو میدنید، زمانی که شمو بت پرست بودید، از هر طریق سون بت های گنگه-و-بے زیو برده شده از راه بر موشدید. ^۳ پس ما میخایم شمو بفامید که هر کسی که د وسیله روح خدا توره بگیه، هرگز نموگیه، "نالت د عیسی!" و هیچ کس ام نمیتنه بگیه، "عیسی مولا آسته،" جز د وسیله روح القدس.

^۴ تحفه های مختلف روحانی وجود دره، مگم روح امو یگ آسته. ^۵ خدمتای مختلف وجود دره، مگم مولا امو یگ آسته. ^۶ عمل های مختلف وجود دره، مگم امو یگ خدا آسته که تمام ازوا ره د وجود پگ د کار میندزه. ^۷ ظهور

روح اَلْقُدْس دَ هر کس بلده فايده پگ دده موشه.^۸ د يگ نفر د وسيله روح اَلْقُدْس کلام پُر از حکمت دده موشه و د ديگه نفر د وسيله امزو روح، کلام پُر از علم؛^۹ د يگ ديگه د وسيله امزو روح، ايمان و د شخص ديگه د وسيله امزو روح، تحفه ها بلده شفا ددو؛^{۱۰} د ديگه نفر قدرت انجام ددون معجزه ها، د ديگه کس قدرت پيشگويي، د ديگه کس قدرت تشخيص روح هاي مختلف، د ديگه نفر قدرت توره گفتو د زبوني رقم رقم و د نفر ديگه قدرت ترجمه امزي زبونا.^{۱۱} تمام امزيا د وسيله امزو يگ روح فعال آسته که او امي تحفه ها ره د مطابق خاست-و-اراده خو د هر کس تقسيم مونه.

يگ جسم قد اعضای کلو

^{۱۲} چون امو رقم که جسم يگ آسته و اعضای کلو دره و تمام اعضای جسم، باوجود که کلو آسته، يگ جسم ره تشکيل ميديه؛ د باره مسيح ام امي رقم آسته.^{۱۳} چراکه پگ مو د يگ روح بلده يگ جسم تعميد دده شدي، چي يهود و چي يوناني،^{۱۴} چون جسم از يگ عضو نييه، بلکه از اعضای کلو تشکيل شده.^{۱۵} اگه پای بگيه: ”بخاطري که دست نيستم، ما د جسم تعلق ندرم.“ ای دليل نموشه که او ديگه عضو جسم نيسته.^{۱۶} يا اگه گوش بگيه: ”بخاطري که چيم نيستم، د جسم تعلق ندرم.“ ای دليل نموشه که او ديگه عضو جسم نيسته؟^{۱۷} اگه تمام جسم چيم موبود، جای شنيديو د کجا موبود؟ اگه تمام جسم گوش موبود، جای بوي کدو د کجا موبود؟^{۱۸} ليکن رقمي که فعلاً آسته خدا هر کدم اعضا ره د مطابق خاست-و-اراده خو د جسم قرار دده.^{۱۹} اگه تمام جسم يگ عضو موبود، جسم کجا وجود ميدشت؟^{۲۰} مگم آلي اعضا کلو آسته، و له جسم يگ.^{۲۱} چيم نيمتنه د دست بگيه: ”ما دز تو ضرورت ندرم.“ نه ام سر ميمتنه د پای ها بگيه: ”ما دز شمو ضرورت ندرم.“^{۲۲} برعکس، اعضای جسم که ضعيفتر معلوم موشه، ضروري تر آسته.^{۲۳} و اعضای جسم که د نظر ازمو کم ارزشتر حساب موشه، اونا ره قد احترام خاص موبوشني و قد اعضای که قابل نشو ددو نييه، قد حرمت خاص رفتار موكني،^{۲۴} د حالی که اعضای نوربند مو دزي کارا ضرورت ندره. ليکن خدا جسم ره د شکلي ترتيب دده که بلده اعضای کم ارزشتر جسم احترام کلو تر دده شده^{۲۵} تا د بين اعضای جسم جدایی د وجود نييه، بلکه اعضای جسم مساويانه د فکر يگديگه خو بشه.^{۲۶} و اگه يگ عضو د درد بييه، تمام اعضا قد ازو قتي درد بکشه و اگه يگ عضو عزت-و-احترام پيدا کنه، تمام اعضا قد ازو خوشي کنه.

^{۲۷} شمو جسم مسيح آستيد و هر کدم شمو يگ عضو ازو: خدا د جماعت ايماندارا اول رسولا، دوم پيغمبرا، سوم معلما ره قرار دد؛ بعد ازو معجزه ها، بعد ازو تحفه ها بلده شفا ددو، کومک کدو، رهبري کدو و توره گفتو د

زبونای رقم رقم. ^{۲۹} آیا پگ رسول آسته؟ آیا پگ پیغمبر آسته؟ آیا پگ معلم آسته؟ آیا پگ صاحبِ مُعجزه آسته؟
^{۳۰} آیا پگ تحفه ها بلده شفا ددو دَره؟ آیا پگ د زبونای مُختلِف توره مُوگيه؟ آیا پگ ترجمه مُوکنه؟ ^{۳۱} پس د شوق
 کلو د طلب تحفه های بزرگتر بشید. و ما بلده شمو ازیا کده ام یگ راه بهتر ره نشو میدیم.

مُحَبَّت

۱۳ اگه د زبونای مردم و ملایکه ها توره بگیم، ولے مُحَبَّت نَدشته بَشَم، ما مثل یگ زنگ پُر سر-و-صدا و
 سنجی که تَرنگ-و-پَرنگ مُوکنه آسْتَم. ^۲ اگه تحفه پیشگویی دَشته بَشَم و تمام راز ها و تمام علم ره بدَنم و ایمان
 کامل دَشته بَشَم، د اندازه که بَنتم کوه ها ره از جای شی حرکت بدیم، ولے مُحَبَّت نَدشته بَشَم، ما هیچ آسْتَم. ^۳ اگه
 پگ دارایی خو ره خیرات کنم و جسم خو ره تسلیم کنم تا در دده شنه، ولے مُحَبَّت نَدشته بَشَم، هیچ فایده د دست
 نمیروم.

^۴ مُحَبَّت باصبر-و-حوصله آسته؛ مُحَبَّت مهربان آسته؛ مُحَبَّت بخیلی نمونه و فخر فروش و مغرور نیسته؛ ^۵ مُحَبَّت
 رفتار نامناسب ندره، خودخاه نیسته، قار نموشه و کینه نمیگیره؛ ^۶ مُحَبَّت از بدی-و-شرارت خوشحال نموشه، ولے
 از راستی خوشحال موشه. ^۷ مُحَبَّت تمام چیزا ره تحمّل مونه، پگ چیزا ره باور مونه، د تمام چیزا امیدوار آسته و
 تاب تمام چیزا ره میره.

^۸ مُحَبَّت هرگز خلاص نموشه؛ مگم تحفه پیشگویی خلاص موشه و تحفه زبونای مُختلِف بند موشه و تحفه علم از
 بین موره. ^۹ چون علم مو جزئی آسته و پیشگویی که مو مُوکنی ام جزئی آسته. ^{۱۰} مگم وختیکه کامل بییه، جزئی از
 بین موره. ^{۱۱} زمانی که بچکیچه بودم، ما رقم یگ بچکیچه توره مُوگفتَم و رقم یگ بچکیچه فکر مُوگدم و مثل
 یگ بچکیچه دلیل میوردَم. مگم وختیکه آدم کنه شدَم، کارای بچکیچگی ره ایله کدم. ^{۱۲} چون د زمان حاضر مو د
 آینه خیره مینگری، لیکن د او زمان روی د روی مینگری. فعلاً شناخت مه جزئی آسته، ولے د او زمان ما کاملاً
 مینخشَم، امو رقم که ما کاملاً شَنخته شدیم. ^{۱۳} فعلاً امی سه چیز باقی مومنه: ایمان، امید و مُحَبَّت؛ مگم
 بزرگترین امزیا مُحَبَّت آسته.

تُحفه های پیشگویی و توره گفتو د زبونای غیر

۱۴ پُشتِ مُحَبَّتِ بَگَرْدِيدِ و د شوقِ کَلو د طلبِ تُحفه های روحانی بَشِيد، خصوصاً ای که پیشگویی کُنِيد.
۲ چُون کسی که د زبونِ غیرِ توره مُوگيه، اُو نَه قدِ مَرْدُم، بلکه قدِ خُدا توره مُوگيه، چُون هِيچ کس توره شی ره نَمُوفامه، چراکه اُو د وسيله روح راز ها ره د زبو ميره. ۳ مگم کسی که پیشگویی مُونه، اُو قدِ مَرْدُم توره مُوگيه بلده آباد کدو، تشويق کدو و تسلي ازوا. ۴ هر کسی که د زبونِ غیرِ توره مُوگيه، اُو خود خُو ره آباد مُونه، مگم کسی که پیشگویی مُوکنه، جماعتِ ايماندارا ره آباد مُونه. ۵ ما آرزو دَرُم که پگ شُمو د زبونای غیرِ توره بُوگيد، ليکن کَلوتَر ميخايُم که پیشگویی کُنِيد؛ چُون کسی که پیشگویی مُونه بَزُرگتَر آسته نِسبت د کسی که د زبونای غیرِ توره مُوگيه، سِوای که کُدَم نفر ترجمه کُنه تا جماعتِ ايماندارا آباد شُنه.

۶ آی برارو، اگه ما د پيش شُمو بييم و د زبونای غیرِ توره بُوگم، دز شُمو چی فايده ميرسنم، اگه بلده شُمو کُدَم وحی يا علم يا پیشگویی يا تعليم نيرم؟ ۷ حتی چيزای بے جان که آواز ميديه مثل توله و بریط، اگه بطور صحيح زده نشنه، چطور فاميده مُوشه که د توله يا د بریط چی زده شد؟ ۸ امی رقم اگه شيبور جنگ آواز نامعلوم بديه، کی خود ره بلده جنگ آماده مُونه؟ ۹ د باره شُمو ام امی رقم آسته: اگه شُمو قد زبون خُو توره قابل فهم نگيد، چطور فاميده شُنه که چيز خيل گفته شد؟ ای مثل ازی آسته که شُمو قد هوا توره بُوگيد. ۱۰ بَدُون شک د دُنیا کَلو زبونای مُختلِف و جُود دره و هِيچ کُدَم شی بے معنی نيسته. ۱۱ پس اگه معنای يگ زبو ره نَمِيدنم، ما بلده توره گوی يگ بيگنه آستم و توره گوی بلده ازمه يگ بيگنه آسته. ۱۲ د باره شُمو ام امی رقم آسته: ازی که شُمو بلده تُحفه های روحانی شوق دَرِيد، کوشش کُنِيد که بلده آباد کدون جماعتِ ايماندارا پيشرفت کُنِيد.

۱۳ امزی خاطر کسی که د کُدَم زبونِ غیرِ توره مُوگيه بايد دُعا کُنه تا ترجمه ام بتنه. ۱۴ چُون اگه د زبونِ غیرِ دُعا کُنم، روح مه دُعا مُوکنه، ولے عقل مه بے ثمر مُومنه. ۱۵ پس چيز کار کُنم؟ ما قد روح خُو دُعا مُونم، ولے قد عقل خُو ام دُعا مُونم؛ ما قد روح خُو سرود ميخانم، ولے قد عقل خُو ام سرود ميخانم. ۱۶ د غیرِ ازو، اگه قد روح خُو حمد-و ثنا مُوگی، اُو کسی که مثل يگ شخص کم معلومات آسته، چطور ميتنه د شکرگزارى تُو «آمين» بُوگيه د حالیکه نَمُوفامه تُو چيز خيل مُوگی؟ ۱۷ البته تُو خُوب شکرگزارى مُوکنی، ليکن اُمُو نفرِ ديگه آباد نَمُوشه. ۱۸ خُدا ره شکر مُونم که ما از پگ شُمو کده کَلوتَر د زبونای غیرِ توره مُوگيم؛ ۱۹ مگم د مينکلِ جماعتِ ايماندارا خوش دَرُم که پَنج کَلِمه قابل فهم از عقل خُو بُوگيم تا د ديگرو ام تعليم بَدِيم، د جای ازی که هزاران کَلِمه د زبونِ غیرِ بُوگيم.

۲۰ آی برارو، د فکر کدو بچکيچه نَبَشِيد؛ برعکس، د بدی کدو نلغه بَشِيد، ولے د فکر کدو آدمای کنه. ۲۱ د

شریعت نوشته شده:

”خداوند موبگه:

دَ وسيله زبونای غیر و لبای بیگنه

ما قد امزی قوم توره موبگم،

وله باوجود ازی ام اونا دز مه گوش نمیدیه.“

^{۲۲} امزی خاطر زبونا یگ نشانی آسته، نه بلده ایماندارا، بلکه بلده بے ایمانا؛ مگم پیشگویی بلده ایماندارا آسته، نه بلده بے ایمانا. ^{۲۳} پس اگه تمام جماعت ایماندارا جم شنه و پگ شی دَ زبونای غیر توره بگه و دَ امزو وخت نفرای کم معلومات یا بے ایمان داخل بییه، آیا اونا نموبگه که شمو دیونه آستید؟ ^{۲۴} لیکن اگه پگ پیشگویی کنه و کدم شخص بے ایمان یا کم معلومات داخل بییه، او دَ وسيله پگ ملامت موشه و دَ وسيله پگ قضاوت موشه ^{۲۵} و راز های دل شی برملا موشه. اوخته او زوی دَ خاک افتده خدا ره عبادت مونه و اقرار مونه که، ”خدا واقعا دَ مینکل شمو آسته.“

نظم و ترتیب دَ جماعت ایماندارا

^{۲۶} پس مقصد مه چی آسته، آی برارو؟ وختیکه شمو جم موشید، هر کس یگ سرود، یگ تعلیم، یگ وحی، یگ توره دَ زبون غیر یا ترجمه زبون غیر ره دره. تمام امزیا باید بلده آباد کدو انجام دده شنه. ^{۲۷} اگه کدم کس دَ زبون غیر توره موبگه، باید از دو یا سه نفر کلوتر نبشه و هر کدم شی دَ نوبت توره بگه و یگو کس دیگه ترجمه کنه. ^{۲۸} لیکن اگه کدم ترجمان نبشه، اونا دَ مینکل جماعت ایماندارا چپ-و-آرام بشینه و قد خود خو و قد خدا توره بگه؛ ^{۲۹} و از انبیا دو یا سه نفر توره بگه و دیگر و بسنجه که چی گفته شد. ^{۳۰} لیکن اگه کدم وحی بلده کس دیگه که دَ اونجی ششته مییه، نفر اول چپ شنه تا او توره بگه. ^{۳۱} چون دزی رقم، پگ شمو میتنید دَ نوبت پیشگویی کنید تا پگ تعلیم بگیره و پگ تشویق شنه. ^{۳۲} روح انبیا تابع انبیا آسته، ^{۳۳} چون خدا، خدای بے نظمی نیست، بلکه خدای نظم-و-آرامش آسته.

امو رقم که دَ تمام جماعت های مقدسین آسته، ^{۳۴} خاتونو باید دَ جماعت های ایماندارا چپ بشینه، چراکه بلده ازوا

إجازة نبیه که توره بگیه، بلکه امو رقم که شریعت مَوگیه، تابع بشه. ^{۳۵} اگه اونا میخایه کدم چیز ره بفامه، د خانه از شویون خو پُرسان کنه، چون بلده خاتونو شرم آسته که د جماعت ایماندارا توره بگیه. ^{۳۶} آیا کلام خدا از شمو سرچشمه گرفته؟ یا شمو تنها کسای آستید که کلام خدا دز شمو رسیده؟

^{۳۷} اگه کدم کس خود ره نبی یا یگ شخص روحانی فکر مکنه، او باید امی چیز ره که دز شمو نوشته مونم تصدیق کنه که حکم مولا آسته. ^{۳۸} هر کسی که ای ره تصدیق نکنه، خود ازو ام تصدیق نموشه. ^{۳۹} پس ای برارو، کلو شوق داشته بشید که پیشگویی کنید و توره گفتو د زبونای غیر ره منع نکنید؛ ^{۴۰} مگم تمام چیزا باید بطور مناسب و د ترتیب انجام دده شنه.

دوباره زنده شدن مسیح

۱۵ ^۱ ای برارو، آلی ما میخایم خوشخبری ره د یاد شمو بیرم که دز شمو اعلان کدم، امو ره که شمو ام قبول کدید و ام دزو قایم-و-استوار آستید ^۲ و ام د وسیله امزو نجات پیدا مونید، د شرطی که د امزو پیغام که ما دز شمو اعلان کدم محکم بمنید؛ اگه نه ایمان شمو عبث-و-بے فایده آسته. ^۳ چون چیزی ره که ما یافتدم، بحیث اولین چیز مهم دز شمو رسندم، یعنی که مسیح د مطابق نوشته های مقدس بخاطر گناه های مو مرد ^۴ و دفن شد و د مطابق نوشته های مقدس د روز سوم دوباره زنده شد ^۵ و د کیفا و بعد ازو د امزو دوازده یار ظاهر شد. ^۶ بعد ازو د یگ وخت، د کلوتر از پنج صد برار ظاهر شد که اکثریت ازوا هنوز زنده یه، و لے بعضی های شی مرده. ^۷ بعد ازو د یعقوب ظاهر شد و بعد ازو د تمام رسولا. ^۸ آخر پگ، دز مه که مثل نلغه بے وخت تولد شده بودم، ام ظاهر شد. ^۹ چون ما کمترین از پگ رسولا آستم و لایق ازی ره ندرم که رسول گفته شتم، چراکه جماعت ایماندارای خدا ره آزار-و-اذیت موكدم. ^{۱۰} لیکن د وسیله فیض خدا آستم هر چیزی که آستم و فیض ازو د وجود ازمه بے فایده نبوده، بلکه ما از پگ ازوا کده کلوتر زحمت کشیدم؛ اگرچه نه خود مه، بلکه فیض خدا که قد از مه آسته زحمت کشیده. ^{۱۱} پس چی خود مه، چی اونا، امی رقم مو خوشخبری ره اعلان مونی و د امزی خوشخبری شمو ایمان آوردید.

دوباره زنده شدن مرده ها

^{۱۲} لیکن اگه اعلان موشه که مسیح از مرده ها دوباره زنده شد، چطور بعضی از شمو مَوگیه که دوباره زنده شدو از مرده ها وجود ندره؟ ^{۱۳} اگه دوباره زنده شدو از مرده ها وجود ندره، پس مسیح ام از مرده ها زنده نشده؛ ^{۱۴} و اگه

مسیح دُوباره زنده نَشُدِه، ام موعِظِه از مو باطلِ آسته و ام ایمان از شُمو. ^{۱۵} علاوه ازی، مو ام بلده خُدا شاهِدای دروغی جور موشی، چُون مو دَ باره خُدا شاهِدی دَدِے که او مسیح ره دُوباره زنده کده، دَ حالیکه اگه مُرده‌ها دُوباره زنده نَمُوشه، او ره دُوباره زنده نکده. ^{۱۶} چُون اگه مُرده‌ها دُوباره زنده نَمُوشه، مسیح ام دُوباره زنده نَشُدِه. ^{۱۷} و اگه مسیح دُوباره زنده نَشُدِه، ایمان شُمو باطلِ آسته و شُمو تا آلی ره دَ گناه‌های خُو باقی آستید. ^{۱۸} امچنان کسای که دَ مسیح ایمان دَشته و مُرده، نابود شُدِه. ^{۱۹} اگه تنها بلده امزی زندگی مو دَ مسیح امید دَری، مو از پگِ مردُما کده بدبخت‌تر آستی.

^{۲۰} لیکن مسیح واقعاً از مُرده‌ها دُوباره زنده شُدِه و اوّلین کسی آسته که از مینکلِ مُرده‌ها باله شُدِه. ^{۲۱} چُون امو رقم که مرگ از طریقِ یگِ انسان آمد، امو رقم دُوباره زنده شُدو از مُرده‌ها ام از طریقِ یگِ انسان آمد. ^{۲۲} پس امو رقم که دَ گناهِ بابای آدم پگِ مومره، امو رقم دَ قربانی مسیح پگِ زنده موشه. ^{۲۳} لیکن هر کس دَ نوبتِ خُو: مسیح اوّلین کسی که دُوباره زنده شُد و بعد ازُو دَ وختِ آمدون شی کسای که دَزُو تعلقِ دَرِه. ^{۲۴} بعد ازُو آخرِ زمانِ مییه، وختیکه مسیح پادشاهی ره دَ خُدا، یعنی آته آسمانی تسلیم مونه، وختیکه او هر حکمران و هر قُودرت و قُوت ره نابود مونه. ^{۲۵} چُون او باید تا وختی حکمرانی کُنه که تمامِ دُشمنای خُو ره دَ زیرِ پایِ خُو پورته کُنه. ^{۲۶} دُشمنونِ آخرِ که نابود موشه، مرگ آسته. ^{۲۷} چُون خُدا "تمامِ چیزا ره دَ تئی پایِ ازُو قرار دده." لیکن وختیکه مَوگیه "تمامِ چیزا دَ تئی پایِ ازُو قرار دده شُد،" واضح آسته که خودِ خُدا شاملِ تمامِ امزُو چیزا نَمُوشه که تئی پایِ ازُو قرار دده شُد. ^{۲۸} مگم وختیکه تمامِ چیزا تابعِ مسیح شُد، اوخته خودِ مسیح که باچه خُدا آسته، تابعِ امزُو موشه که تمامِ چیزا ره دَ تئی پایِ شی قرار دد تا خُدا، تمامِ چیزا دَ بله تمامِ چیزا بشه.

^{۲۹} اگه مُرده‌ها هرگز دُوباره زنده نَمُوشه، پس کسای که بلده مُرده‌ها غُسلِ تعمیدِ میگیره، چی مَوکُنه؟ چرا اونا بلده مُرده‌ها غُسلِ تعمیدِ میگیره؟ ^{۳۰} و مو چرا زندگی خُو ره هر ساعت دَ خطرِ میندزی؟ ^{۳۱} دَ افتخاری که دَ باره شُمو دَ خُصُورِ مَولایِ مو مسیح عیسی دَرُم قَسَم آسته که ما هر روز دَ مُردو برابر آستُم. ^{۳۲} اگه ما فقط بخاطرِ امیدِهایِ انسانی قد درنده‌ها دَ افسُسِ جنگِ کُدم، ما ازُو چی فایده دَ دِستِ اُوردیم؟ اگه مُرده‌ها زنده نَمُوشه، «ببید که بُخوری و وُچی کُنی، چُون صَباحِ مومری.» ^{۳۳} بازی نَخورید: «همنشینِ بد، اخلاقِ خُوب ره فاسد مونه.» ^{۳۴} دَ هوشِ ببید و از گناه کدو دِستِ بکشید؛ چُون بعضی کسا آسته که از خُدا هیچ شناس ندره. ای توره ره بلده شرمندون شُمو مَوگیم.

جِسْمِ دُوباره زنده شُدِه

^{۳۵} ولے اگه یگو کس پُرسان کنه: ”مُرده ها چی رقم دُوباره زنده مُوشه و قد چی رقم جِسْم مییه؟“ ^{۳۶} ای نادو، چیزی ره که کِشت مونی، او زنده نُموشه تاکه نمره. ^{۳۷} و چیزی ره که کِشت مونی، او تنه گیاه نیسته که بر مُوشه، بلکه فقط تَخْم آسته، چی تَخْم گندم بشه یا کُدم تَخْم دیگه. ^{۳۸} لیکن خُدا مُطابقِ خاست-و-اراده خُو دَزُو جِسْم میدیه و بلده هر تَخْم جِسْم خود شی ره میدیه. ^{۳۹} تمام گوشت ها یگ رقم نیسته، بلکه گوشتِ انسان یگ رقم آسته، گوشت حیوانا دیگه رقم و گوشتِ مرغکو یگ رقم دیگه و ماهیا دیگه رقم. ^{۴۰} امی رقم جِسْم های آسمانی وجود دره و جِسْم های زمینی، مگم شکوه-و-جلالِ جِسْم های آسمانی یگ رقم آسته و از جِسْم های زمینی دیگه رقم. ^{۴۱} آفتو یگ رقم شکوه-و-جلالِ دره، ماهتو دیگه رقم شکوه-و-جلالِ دره و ستاره ها ام شکوه-و-جلالِ دیگه رقم؛ د حقیقت شکوه-و-جلالِ یگ ستاره از دیگه ستاره فرق دره. ^{۴۲} دُوباره زنده شُدون مُرده ها ام امی رقم آسته: چیزی که کِشت مُوشه از بین رفتنی آسته، ولے چیزی که دُوباره زنده مُوشه از بین رفتنی نییه. ^{۴۳} او د خاری-و-ذلت کِشت مُوشه، د شکوه-و-جلالِ دُوباره زنده مُوشه؛ او د ضعیفی کِشت مُوشه، د قوت دُوباره زنده مُوشه. ^{۴۴} جِسْمِ نَفسانی کِشت مُوشه، جِسْمِ روحانی دُوباره زنده مُوشه. اگه جِسْمِ نَفسانی وجود دره، جِسْمِ روحانی ام وجود دره. ^{۴۵} امی رقم ام د کتابِ مُقَدَّس نوشته یه: ”انسانِ اوّل یعنی آدم، یگ موجودِ زنده جور شد.“ ولے آدمِ آخرِ روحِ زندگی-بخش جور شد. ^{۴۶} لیکن روحانی، اوّل نمد، بلکه اوّل نَفسانی آمد و بعد ازو روحانی. ^{۴۷} انسانِ اوّل از زمی بود و خاکی؛ انسانِ دوّم از آسمو. ^{۴۸} امو رقم که آدم خاکی بود، کسای که از خاک آسته ام امو رقم آسته؛ و امو رقم که انسانِ آسمانی آسته، کسای که د آسمو تعلق دره ام امو رقم آسته. ^{۴۹} امو رقم که مو شکلِ انسانِ خاکی ره گرفتے، امو رقم شکلِ انسانِ آسمانی ره ام میگیری.

^{۵۰} ای برارو، ما بلده شُمو امی ره موگیم که گوشت و خُون نَمیتنه وارثِ پادشاهی خُدا شُنه و امچنان چیزی از بین رفتنی نَمیتنه وارثِ چیزی شُنه که از بین رفتنی نییه. ^{۵۱} اینه، ما بلده شُمو یگ راز ره موگیم: پگ مو نُمومری، بلکه پگ مو تبدیل موشی، ^{۵۲} د یگ لحظه، د یگ کرپک زدو، د غیتیکه شیپورِ آخر زده مُوشه. چون آواز شیپور بر مُوشه و مُرده ها دُوباره زنده مُوشه زنده از بین نرفتنی؛ و مو تبدیل موشی. ^{۵۳} چون ای جِسْم از بین رفتنی باید یگ جِسْم از بین نرفتنی بپوشه و ای جِسْم مُردنی باید یگ جِسْم ابدی بپوشه. ^{۵۴} پس وختیکه ای جِسْم از بین رفتنی امو جِسْم از بین نرفتنی ره پوشید و جِسْم مُردنی جِسْم ابدی ره پوشید، اوخته امی توره که نوشته شُده پوره مُوشه:

”مرگ د وسیله پیروزی قُورت شد.“

۵۵ "آی مرگ، پیروزی تو کجا آسته؟"

آی مرگ، نیش تو کجا یه؟"

۵۶ نیش مرگ گناه آسته و قدرت گناه، شریعت. ۵۷ مگم خدا ره شکر که او د وسیله مولای مو عیسی مسیح بلده ازمو پیروزی میدیه. ۵۸ امزی خاطر آی برارون عزیز، قایم و استوار بمانید. همیشه د کار مولا پیشی بگیری، چون شمو میدنید که زحمت شمو د خدمت مولا بے فایده نییه.

جم کدون کومک بلده ایماندارای ضرورت مند

۱۶ آلی د باره جم کدون کومک بلده مقدسین: امو رقم که د جماعت های ایماندارای غلاتیه هدایت ددم، شمو ام امو رقم کنید. ۲ د روز اول هر هفته، هر کدم شمو یگ هدیه د مطابق عاید خو جدا کده پس انداز کنید تا د وخت آمدون مه د پیسه جم کدو ضرورت نشنه. ۳ و غیبتیکه ما برسوم، کسای ره که شمو تایید کنید، قد خط ها ریی مونم تا هدیه شمو ره د اورشلیم بیره. ۴ و اگه صلاح شد که ما ام بورم، اوخته اونا قد ازمه یگجای موره.

نقشه پولس بلده سفر آینده

۵ وختیکه از ولایت مقدونیه تیر شدم، د پیش از شمو مییم؛ چون قصد درم که از مقدونیه تیر شوم و امکان دره که قد شمو بوم و حتی زمستو ره د اونجی تیر کوم تا شمو مره د هر جایی که بورم کومک کده ریی کنید. ۷ ام دفعه نمیخایم که شمو ره د سر راه بنگرم، چون امیدوار استم که یگ مدت ره قد شمو بوم اگه مولا اجازه بدیه. ۸ مگم تا وخت «عید روز پنجاهم» د افسس مومم، ۹ چراکه یگ درگه کنه و تاثیرگذار بلده خدمت مه واز شده، ولی مخالفام کلو آسته.

۱۰ اگه تیموتائوس پیش شمو مییه، توخ کنید که د مینکل شمو بدون ترس بود-و-باش کنه، چون او ام د کار مولا مشغول آسته، امو رقم که ما استم. ۱۱ پس هیچ کس او ره خار-و-حقیر حساب نکنه. او ره د صلح-و-سلامتی سون راه شی ریی کنید تا پیش ازمه بییه، چون ما قد دیگه برارو چیم د راه ازو استم. ۱۲ د باره برار مو آپولس، ما او ره کلو تشویق کدم که قد دیگه برارو د پیش شمو بییه، لیکن هیچ راضی نشد که د امزی زمان بییه؛ مگم وختیکه فرصت پیدا کنه، او مییه.

^{۱۳} هوشیار بشید، د ایمان خو قایم-و-استوار بُنید، باجرات و قوی بشید. ^{۱۴} بیاید که تمام کارای شمو قد مُحَبَّت قتی بشه.

^{۱۵} آی برارو، شمو میدنید که خاتوارِ استیفان اولین کسای بُود که از ولایتِ اَخیا ایمان اُرد و خودون ره بلده خدمتِ مُقَدَّسین و قف کد. پس از شمو خاهش موم ^{۱۶} که شمو امزی رقم مردما اطاعت کُنید و ام از هر کسی که قد ازوا کار و زحمت مونه. ^{۱۷} از آمدونِ استیفان و فورثونائس و اَخئیکاس خوش شدم، چراکه کمبودی شمو ره اونا پوره کد؛ ^{۱۸} چون اونا روح ازمه و از شمو ره تازه کد. پس امی رقم آدما ره پنخشید.

سلام های آخری

^{۱۹} جماعت های ایماندارای ولایتِ آسیا، قد جماعتِ ایماندارای که د خانه ازوا آسته، ام بلده شمو د نام مولا سلام های گرم ربی مونه. ^{۲۰} تمام برارو دز شمو سلام ربی مونه. یگدیگه خو ره قد روی ماخی مُقَدَّسانه سلام بُگید.

^{۲۱} ما پولس امی دُعا-و-سلام ره قد دستِ خود خو نوشته کدیم. ^{۲۲} اگه کدم کس مولا عیسی ره دوست ندره، دزو نالت باد. «یا مولا، بیه!» ^{۲۳} فیضِ مولا عیسی نصیب شمو شنه. ^{۲۴} مُحَبَّت مه د وسیله مسیح عیسی نصیب پگ شمو شنه، [آمین.]